

Okružni sud u Doboju, po sudiji Hodžić Hatidži, kao sudiji pojedincu, uz učešće Beljić Radmile, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužioca Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ul. Gajeva br. 2 Banja Luka, zastupano po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv tuženog „Željeznice Republike Srpske“ a.d. Doboj, ul. Svetog Save br. 71, u predmetu traženja informacija, u sjednici vijeća održanoj dana 31.05.2019.godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba tužioca se uvažava, sljedstveno tome nalaže tuženoj „Željeznice Republike Srpske“ a.d. Doboj, da u roku od 30 dana od prijema ove presude odluči o žalbi tužioca.

O b r a z l o ž e n j e

Blagovremenom tužbom, tužilac je kod ovog suda pokrenuo upravni spor, zbog, kako to iz sadržaja iste proizilazi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava te povrede odredaba postupka a u tužbi navodi da se 28.04.2016. god. obratio tuženom sa zahtjevom za dostavu informacija povodom istraživanja provodivosti Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH i provjera nivoa transparentnosti javnog sektora i stepena slobode pristupa javnim dokumentima iz domena javnih nabavki, da je tražio kopije svih Ugovora o javnim nabavkama, radova, roba i usluga skupa sa Aneksima zaključenih ugovora u 2015.godini, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenih nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, da je 24.05.2016.godine urgirao postupanje tuženog, budući mu isti nije dostavio odgovor, te 15.06.2016.god. izjavio žalbu zbog „ćutanja uprave“ u smislu člana 231. Zakona o opštem upravnom postupku, da iako je protekao rok od 60 dana od prijema žalbe tuženi mu nije dostavio drugostepenu odluku te je 30.08.2016.god. tuženom uputio zahtjev za dostavu odluke drugostepenog organa po žalbi i to u smislu člana 17. stav 1. Zakona o upravnim sporovima. U tužbi dalje navodi da su se stekli uslovi za pokretanje upravnog spora u smislu člana 17. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima. Predložio je da se tužba uvaži, tuženom naloži da tužiocu omogući pristup informacijama i donese odluku u skladu sa članom 31. stav 4. Zakona o upravnim sporovima te obaveže tuženog da mu naknadi troškove upravnog spora – troškove sudskih taksi.

Tuženi je u odgovoru na tužbu naveo da je tužilac od tuženog tražio dostavu fotokopija svih ugovora o javnim nabavkama robe i usluga sa pripadajućim Aneksima iz 2015.god. iz spisa zaposlenih, da Ugovori o javnim nabavkama su dvostrani ugovori, da uključuju komercijalne interese treće strane, da tuženi godišnje zaključi više stotina takvih ugovora i da nije postojala mogućnost da u roku predviđenom za odgovor, svim poslovnim partnerima zatraži izjašnjenje o povjerljivosti informacije, da vezano za dostavu spiska zaposlenih se radi o podacima koji

imaju karakter ličnih informacija iz člana 3. tačka 4. (ekonomski identitet) Zakona o slobodi pristupa informacijama, da taj zahtjev mora biti podnesen isključivo od strane lica na kojeg se informacija odnosi, da se izuzetak utvrđuje u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, da se prema Zakonu o zaštiti ličnih podataka (član 54.) koji inače ima prednost u odnosu na Zakon o slobodi pristupa informacijama, podaci o zaposlenim mogu prikupljati isključivo u svrhu za koje su i obezbjeđeni tj. u svrhu regulisanja radnog odnosa i prava koja iz tog odnosa proističu, da postoji obaveza povjerljivosti i odgovornosti onoga koji raspolaže informacijama prema nosiocima podataka te da iz tih razloga tuženi nije bio u mogućnosti tužiocu dostaviti tražene podatke, što ne bi bio u mogućnosti ni u slučaju kada bi ga sud obavezao na dostavu takvih podataka, da u ovom slučaju ne postoji osnov za vođenje upravnog spora, da je Zakonom o slobodi pristupa informacijama propisan poseban postupak traženja podataka, razmatranja, odlučivanja kao i žalbeni postupak i da se na isti postupak ne može primjeniti Zakon o opštem upravnom postupku, da po tom zakonu nije propisano da postupak rezultira donošenjem odgovarajućeg rješenja ili zaključka već da se dostavlja samo pismeno obavještenje a koje nema karakter upravnog akta, da se ne radi o upravnoj stvari i da pravilo „ćutanje uprave“ nije primjenjivo u ovom slučaju te da se na propuštanje tuženog da odluči o zahtjevu tužioca ne može primijeniti odredba člana 17. Zakona o upravnim sporovima te da član 25. stav 2. Zakonu o slobodi pristupa informacijama predviđa odvojenost upravnog postupka i postupka po Zakonu o slobodi pristupa informacijama. Predložio je da se tužba tužioca odbaci a ukoliko ista ne bude odbačena da se odbije kao neosnovana.

Tužba je osnovana.

Ovaj sud je ispitao zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva iz tužbe, a i u granicama određenim odredbom člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11), pa je i odlučio kao u dispozitivu ove presude iz sljedećih razloga:

Iz spisa predmeta je vidno da se tužilac dana 28.04.2016.godine obratio tuženom za dostavu kopija Ugovora o javnim nabavkama u 2015.godini, Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisak svih zaposlenih u preduzeću, da je po proteku roka od 15 dana urgirao postupanje tuženog budući mu isti nije dostavio odgovor, urgirao je 24.05.2016.godine te dana 15.06.2016.god. izjavio žalbu zbog „ćutanja uprave“ u smislu člana 231. Zakona o opštem upravnom postupku, da iako je protekao rok od 60 dana od dana prijema žalbe tuženi mu nije dostavio drugostepenu odluku te je 30.08.2016.god. tuženom uputio zahtjev za dostavu odluke drugostepenog organa po žalbi i to u smislu člana 17. stav 1. Zakona o upravnim sporovima.

Odredbama člana 25. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 20/01) je propisano da ukoliko su odredbe Zakona o državnoj upravi, Zakona o opštem upravnom postupku, Zakona o upravnim sporovima ili dr. Zakona u suprotnostima sa ovim Zakonom primjenjivaće se odredbe ovog zakona a stavom 2. istog člana i Zakona je propisano da se ovim Zakonom ne umanjuju prava i obaveze lica koje se odnose na pristup informacijama, kako je regulisano u Zakonoma u sudskom postupku, uključujući dokazni postupak u skladu sa zakonima koji se odnose na profesionalne povlastice utvrđene zakonom ili u skladu sa zakonima sa administrativnim taksama, uključujući takse za pribavljanje originalne dokumentacije a izuzimajući takse za podnošenje zahtjeva ili donošenja odluke, što znači da se ZUS supsidijarno primjenjuje u ovoj vrsti predmeta.

Neosnovani su navodi tužene iz odgovora na tužbu, budući je članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama propisano da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa

informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, te da ovo pravo pristupa podleže samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u tom Zakonu a postupak je regulisan odredbama članova 5-14. ovog zakona utoliko što se odredbama člana 5. reguliše utvrđivanje izuzetaka, članom 6 - izuzetak kod funkcija javnih organa, članom - 7 izuzetak kod povjerljivih komercijalnih informacija, članom - 8 izuzetak kod zaštite privatnosti, a u vezi kojeg člana se takođe ukazuje na Zakon o zaštiti ličnih podataka ("Službeni glasnik BiH" broj: 49/06, 76/11 i 89/11) koji neposredno određuje obradu ličnih podataka u cilju zaštite prava na privatnost i zaštitu u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose, naročito član 3. ovog zakona u vezi podataka o identitetu fizičkog lica JMBG, ili više faktora karakterističnih za fizički, fiziološki, mentalni, ekonomski, kulturni ili socijalni identitet tog lica, te član 4. istog zakona u vezi propisanih principa kod obrade ličnih podataka na osnovu relevantnog propisa - Zakona o radu i u vezi sa tim član 102. stav 2. i 3. i član 136. stav 3. Zakona o radu ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 1/16 i 66/18); zatim dalje odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama kojim se reguliše postupak i to: član 9. ispitivanje javnog interesa, član 10. razdvajanje informacija na dijelove, član 11. postupak pristupa informacijama, član 12. nemogućnost postupanja u skladu sa zakonom, član 13. određivanje nadležnog javnog organa, član 14. postupak nadležnog javnog organa po prijemu zahtjeva, pa kako je tuženi javni organ koji je primio zahtjev, to se tuženi kao javni organ koji je primio zahtjev smatra nadležnim javnim organom i obrađuje zahtjev u smislu člana 14. navedenog zakona o slobodi pristupa informacijama, pa su suprotni navodi tuženog neosnovani, jer je evidentno da tuženi nije po zahtjevu tužioca proveo odgovarajući postupak, kako u procesnom smislu u vezi urednosti zahtjeva ukoliko je smatrao da isti nije uredan, tj. da isti nije precizan, potpun i razumljiv u smislu člana 11. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, dok je iz stanja spisa evidentno da tuženi po zahtjevu i žalbi tužioca u skladu sa gore navedenim relevantnim odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama nije odlučio. Dakle, na osnovu člana 14. navedenog Zakona o slobodi pristupa informacijama, tuženi je dužan da preuzima sve redovne mjere da prikupi zahtjevane informacije i razmotri sve činjenice i okolnosti koje su značajne za obradu zahtjeva ukoliko je u posjedu takvih informacija i ako se ne radi o navedenim izuzecima pomenutog zakona.

Osim toga, se ukazuje da je tuženi u postupku pokrenutom po zahtjevu podnosioca za dostavljanje traženih informacija, ukoliko istom djelimično udovoljava ili odbija zahtjev, dužan donijeti rješenje ili zaključak u skladu sa članom 190. i 208. ZOUP-a, a koje treba da sadrži sve elemente koji su navedeni u članu 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Također, se ukazuje da je Zakonom o slobodi pristupa informacijama određen rok za donošenje odluke po zahtjevu, rok od 15 dana, dok nije određen rok u kojem organ treba odlučiti po žalbi, ali da i ovaj sud obzirom na zauzetu sudsku praksu koja se zasniva na Preporuci Rec (2002) i Komiteta ministara SE, (Okružni sud u Banja Luci presuda broj: 11 0 U 002644 10 U od 07.07.2010. godine, broj: 11 0 U 022690 18 U od 01.06.2018. godine, broj: 11 0 U 019422 16 U od 27.04.2017. godine, i dr.) smatra da se radi o hitnom postupku i da rok za odlučivanje po žalbi ne bi trebao biti duži od propisanog roka za odlučivanje po zahtjevu, a to je rok od 15 dana.

Obzirom na navedeno, sud nalazi da je tužba "zbog ćutanja administracije" osnovana, pa je odlučio kao u stavu prvom izreke ove presude, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 4. Zakona o upravnim sporovima.

Sudija
Hodžić Hatidža

Тачност преписа рејерава-потврђује
Председник вијећа судија

ОБЛАСТ СУДА

